

Cinc opcions i una súplica desesperada

written by Joan Fonollosa | 1 d'octubre de 2019

Com que els espanyols són com són i això de negociar i pactar els queda molt lluny, el proper 10 de novembre han tornat a convocar unes eleccions a les quals, de grat o per força, tenim la possibilitat de participar-hi. Com sempre passa, la campanya electoral ja ha començat, i de la manera més bèstia possible –no ens enganyem: malgrat les dosis extremes de dolor i d'injustícia que suposen, les darreres accions dels mateixos que ens van atonyinar i condemnar el 1r d'octubre són campanya electoral, tot i que a hores d'ara ja no sé exactament a favor de qui–.

I com sempre passa davant d'unes eleccions, cal plantejar-se què fer. Aquesta és la meva anàlisi de les opcions disponibles a hores d'ara:

1) Votar 155. Poso aquesta opció perquè no es digui que no contemplo totes les alternatives materialment possibles, però és evident que per a algú que vol la independència, aquesta opció està descartada d'entrada.

2) Quedar-se a casa. És el que el cos em demana. Ja s'ho faran. Una perquè què faig votant en unes eleccions espanyoles si no em considero espanyol, i dues perquè n'estic tip d'uns i altres, de picabaralles de pati de col·legi en un moment històric comparable al 1714, de personalismes, de curtesa de mires i de mediocritat a l'engròs.

Però malauradament encara és cert allò de “Qué pone en tu DNI?” i això significa d'una banda l'oportunitat de tornar a guanyar on democràticament s'ha de guanyar, que són les urnes, i de l'altra que, si els que volem la independència ens quedem a casa, la participació serà baixíssima, però els escons –que és el que importa– seran tots unionistes i només de pensar en

els titulars de la premsa de Madrid l'endemà, ja queda clar que aquesta opció no pot ser. De manera que a votar, encara que sigui amb el nas tapat o amb una màscara antigàs si amb una pinça no n'hi ha prou.

3) “Tontos útiles”. Disculpeu que recuperi una nomenclatura franquista, però és que no se m'acut una descripció més exacta. Després del fracàs i les conseqüències objectivament negatives que van tenir el Front Democràtic a les eleccions espanyoles i l'experiment de les Primàries a les municipals –si més no a Barcelona–, ara va en Graupera i se'ns despenja que ell, tot solet, farà una “candidatura de bloqueig”. “Éramos pocos y parió la abuela” que diuen allà. La veritat, jo ja no sé si aquest home és així de ruc o és que treballa per a l'enemic.

I el mateix es pot dir de la CUP. En una altra exhibició de la seva extraordinària habilitat per cagar-la de la pitjor manera en el moment més inoportú, van i justament ara decideixen presentar-se per primera vegada a unes eleccions espanyoles. Òscar a l'estultícia per als estrategs cupaires.

4) Neo-autonomistes. És a dir Comuns, ERC i PDeCAT. Els primers almenys tenen el mèrit de la coherència: mai no s'han mogut d'aquí. Els altres... deixem-ho aquí.

5) Independentistes de veritat, dels que encara s'ho creuen. Com deia l'Eugenio: que hi ha algú? Doncs sí, els presidents Torra i Puigdemont, amb la Crida i no sé fins a quin punt Junts per Cat. I aquest és el problema, que dins d'aquesta llista sembla que hi haurà una quota del PDeCAT que no hi creu, la qual cosa fa difícil votar-la amb convenciment.

Tot plegat un panorama desolador que fa que em surti de l'ànima aquesta súplica desesperada:

Presidents Torra i Puigdemont, si us plau: engegueu a pastar fang a la CUP, ERC i PDeCAT i feu una llista vostra, amb el suport de l'ANC, d'Òmnium, de Som Alternativa i de tots

aquells que de veritat volem la independència. Via fora!

Si ho feu, crec que us puc garantir la majoria de diputats i dotze senadors.

Amén.